

Onze ogen zijn op U

Er zal een tijd komen, naar het woord van de Heer, dat 'de mensen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting van de dingen die over het aardrijk zullen komen' (Luk. 21:26). Onder de volken zal radeloze angst zijn. Wie zal het tegenspreken, dat we in onze dagen hiervan het voorspel al opmerken als we zien op de dingen die op de aarde plaatsvinden?

Hoe moet nu de houding van de gelovigen zijn in een tijd van zulke grote zorgen? We willen de aandacht vestigen op het woord van de Heer Jezus: 'Als nu deze dingen beginnen te gebeuren, ziet omhoog en heft uw hoofden op, want uw verlossing is nabij' (Luk. 21:28). En we willen in herinnering brengen de tijd van Josafat, toen een grote menigte tegen hem en zijn volk ten strijde trok, en de godvrezende koning twee dingen openlijk erkende: 'In ons is geen kracht tegen deze grote menigte, die tegen ons komt, en wij weten niet wat wij doen zullen; maar onze ogen zijn op U' (2 Kron. 20:12).

Josafat ging zijn volk voor. Hij zocht het aangezicht van de Heer met smeking en vertrouwen, en vergaderde heel het volk om het met hem te doen: mannen en vrouwen, zonen en kinderen. Allen kwamen bijeen om tot God te roepen in de benauwdheid. Wat een treffende gebeurtenis! Toen klonk het antwoord van de Heer: 'Vreest gij niet, en wordt niet ontzet vanwege deze grote menigte; want de strijd is niet uwe, maar Gods. Gij zult in deze strijd niet te strijden hebben; stelt uzelf, staat en ziet het heil des HEEREN met u ... Vreest niet, en ontzet u niet ... want de HEERE zal met u wezen' (2 Kron. 20:15,17).

Direct na deze woorden boog Josafat het hoofd en heel het volk viel met hem neer in aanbidding voor het aangezicht van de Heer. En zonder af te wachten of de vijand verslagen werd en de moeilijkheden weggenomen werden, prezen zij met luide stem de Heer: 'Looft de HEERE, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid' (vs. 21). Het was één vreugdegeroep, een blijde lofzang tot God.

Toen de wachters van de wachttorenen in de woestijn het landschap bekeken, namen zij waar dat de vijanden met een grote slag verslagen waren. Waarop in het dal van Berácha, wat vreugdedal betekent, God geprezen werd. Het volk trok met Josafat aan de leiding naar Jeruzalem met luiten, harpen en trompetten naar het huis des HEEREN om hun God met grote blijdschap groot te maken. God Zelf had de uitkomst gegeven en alle koninkrijken werden met ontzag voor Hem vervuld.

'In ons is geen kracht' en 'onze ogen zijn op U'. Deze twee dingen zouden ook moeten leven in de Christenheid, bij overheden en onderdanen. De wetteloosheid neemt hand over hand toe. Een grote menigte verheft zich tegen God. De machten van de ongerechtigheid worden als door een onzichtbare hand vergaderd tot een vreselijke catastrofe. In plaats van het Evangelie van de genade predikt men vele andere dingen die mensen van God en Zijn Woord afbrengen.

Wat zal de rechtvaardige doen, als men zich opmaakt om de fundamenten omver te stoten? Allereerst zijn eigen onmacht erkennen. Want dat laat ons de noodzaak voelen, ons op God te werpen. Daarna de ogen op God richten. Hij is de Almachtige. Hij kan en wil helpen. De grote menigte betekent voor Hem niets. De Brief van Judas, die de afval van het Christendom beschrijft, begint met de verzekering: '... barmhartigheid, vrede en liefde zij u vermenigvuldigd' (Judas :2).

De tijd waarin we nu leven is zo mogelijk nog benauwder dan het verleden en de vooruitzichten zijn mogelijk nog donkerder. Misschien leven we in de allerlaatste momenten voor Zijn komst: hoe zwaar

kunnen de levensomstandigheden worden? Hoe kunnen boze ontwikkelingen ons beangstigen, hoeveel rampen kunnen ons mogelijk nog opschrikken? De vraag is: 'Wat zullen we dan doen?' Het antwoord luidt: 'Niets verwachten van onszelf of van mensen'. Laten we steeds kunnen zeggen:

'Maar onze ogen zijn op U!'

J.N. Voorhoeve.